

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșinca
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

Dacoromâncele care au adus omagiu Neamului prin frumusețe, jertfă și spirit (partea a II-a)

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

*„Fii mai puțin trufașă, Moarte!
Se cuvine să admiti că în zadar
se crede c-ai fi de neînvins,
puternică și temută tuturor.
Nu, nu toți ce-i ce-ți trec pragul,
și mor!”(John Donne 1572-1631)*

Dacoromâncele noastre sunt descendente prin spirit, prin jertfă și prin frumusețe din profetesele Sibile, din seraficele Vestale, din temerarele Amazoane, din aprigele luptătoare Dace, din inimoasele și zeloasele Românce Neînvinsse !

Dacoromâncele noastre prin spirit, prin jertfă și prin frumusețe au pus temelie Familiei, Tradiției, Nației, Bisericii, Monahismului, Școlii, Educației, Neamului, Culturii, Poeziei și Artei, Statorniciei, Eroismului, Martiriului, Universalității și Dăinuirii Dorului.

Din **Cartea Vieții a Pantheonului Veșniciei Spiritualității Feminine Dacoromâne** răsfoim cu smerenie și venerație două file de aur cu paginile răsfrânte în lumina aurei întru chipurile de **Erou** și **Martir** Ecaterina Teodoroiu și Anastasia Popescu.

ECATERINA Teodoroiu – EROINA de pe Jii

Începutul primului război mondial a găsit-o pe Ecaterina Teodoroiu înrolată în unitatea de cercetașe „Păstorul Bucur” – București, iar din vara anului 1914, în grupul de cercetașe „Domnul Tudor” – Târgu Jiu, până în luna Octombrie 1916.

Dragostea creștină și iubirea de patrie a aprins zelul ei tineresc pentru întregirea Neamului, dezvăluindu-i aprig hotărârea de a se înrola pe front, alături de fiii Nației.

Peste tinerețea fragedă a Ecaterinei Teodoroiu se așternuse vâlul suferinței, pierdu-se deja doi frați eroi pe front, tatăl fusese luat prizonier, zeci de mii de familii erau îndoliate după fii, soții și tații căzuți în luptă pentru apărarea Vetrei strămoșești.

În fondul de Manuscrise al Muzeului Militar Național – București aflăm o scrisoare a tinerei Ecaterina, adresată probabil generalului **Ion Dragalina**, marele Erou-Martir al Neamului, prin care cerea imperios să fie primită într-o unitate oarecare de luptă.

„Exprimându-vă **curățenia sentimentelor mele de româncă** care **vrea cu arma în mână să-și dezrobească colțul de patrie cotropit**, vă rog să binevoiți a ordona să fiu primită în oricare alt regiment sau serviciu al diviziei dumneavoastră. Referințe puteți lua de la Regimentul 18 Gorj și de la Familia noastră Regală. Mă încred în spiritul dumneavoastră de dreptate și mă adresez

dumneavoașă ca unui părinte pentru a-mi da puțința să-mi urmez serviciul pentru patrie și a repara nedreptatea ce mi s-a făcut.” (Cronica Timpului, anul III, nr. 31, august 2017)

În sufletul curat, ca un boboc de floare al **Fecioarei** gorjence s-a aprins focul de răzbunare împotriva cotropitorilor **germani** și **austro-ungari** flămânzi și însetați de pofta hămesită a teritoriilor noastre binecuvântate și hărăzite de Dumnezeu, dar și lumina serafică în care se reflectau Icoanele **Eroilor și Martirilor Înaintașilor noștri**.

O familie numeroasă, patru frați și un părinte și-au frânt și și-au împlinit destinul menirii creștine în drama care le-a cerut jertfa de sânge, înveșmântată în sacrificiul suprem pentru Țară, pentru Popor și pentru Dumnezeu!

Articolul „Cum mi-am făcut datoria”, semnat de Ecaterina Teodoroiu, grăiește de la sine, starea viitoarei eroine și martire a Neamului ei pe care l-a iubit suprem: „...**Tatăl meu era prizonier, iar doi din cei trei frați ai mei morți în luptă**. N-am plâns, dar am simțit în suflet atâta ură și-atâta dor să fac ceva de seamă; o sete de sânge, de moarte, că m-am speriat singură de schimbarea ce s-a făcut în mine... Nu mai eram copilă, vream să lupt, să pot urma, să fiu alături de ostași... și să răzbun pe ai mei și țara. [...] Am întâlnit, retrăgându-se cu trupele, pe **ultimul meu frate**; ne-am îmbrățișat fără să ne spunem un cuvânt, doar o lacrimă îmi umezea ochii, pe care n-am șters-o, căci îmi era rușine să mă vadă plângând. El a plecat în jos, eu înspre casa unei prietene, spre a o lua să mergem împreună. La podul Jiului însă, văd patrulă germane observând pozițiile alor noștri; n-aveam nici armă să trag în ei, dar am fugit înapoi strigând după ajutor; ei au tras o salvă după mine fără să mă atingă. Se-ncinge o luptă între gardiștii orașului și ei – eu căram muniții – sosind și un grup de soldați, patrulele inamice au fost respinse peste munte, iar noaptea a fost liniște. A doua zi [...], **moare și ultimul meu frate**.” (Cronica Timpului...)

Această scenă de luptă dintre românii noștri creștini-ortodocși și inamicii dușmani, pseudo creștini de care amintește eroina noastră o descrie mai pe larg **Constantin Kirilescu** în lucrarea sa de anvergură „Istoria războiului pentru întregirea României 1916-1918”, vol. I, secvența, confruntarea din Octombrie 1916, de pe râul Jiu.

Pe la amiaza zilei de toamnă o coloană inamică forța să ajungă la podul de fier al Jiului. Vestea cu iuțeală de fulger ce propaga ecoul „**La pod, la pod, să nu lăsăm pe nemți să intre în oraș!**”, a mobilizat tot ce a întâlnit în cale, țărani, târgoveți, jandarmi, bătrâni, femei și copii, înarmați cu ce au apucat în grabă, ca să oprească vrăjmașul.

„**Patru copii cercetași, elevi ai gimnaziului local, luau parte inimoasă la luptă. Femei curajoase** îngrijeau pe răniți chiar lângă linia de luptă și cărau muniții luptătorilor. **Printre ele se distinge prin curajul și înflăcărarea ei o tânără infirmieră, Ecaterina Teodoroiu**, care mai târziu va câștiga prin moartea ei eroică, dreptul de a rămâne în istorie cu numele de <<**Eroina de la Jiu**>>”.

Curajul, ardoarea, abnegația, zelul, tinerețea, patriotismul, credința și eroismul ei dovedite în însângeratele lupte din anii 1916-1917, i-au fost recunoscute și apreciate de camarazi, de ofițeri, de generali, de Comandanți, de Regina Maria, primind spre cinstire „**Virtutea cercetășească**” de aur, iar prin decret regal, „**Virtutea militară**” clasa a II-a, conferită de Regina Maria, care a înaintat-o în gradul de sublocotenent.

Vara anului 1917, a prins-o în vârtejul luptelor, pe Dealul Secului lângă localitatea Muncelu, cu Regimentul 43/ 59 Infanterie din care făcea parte temerara gorjeancă.

Ziua de **22 August 1917**, i-a conferit cununa de Martir, care i-au pecetluit eroismul ultimelor ei cuvinte: „**Înainte băieți, sunteți cu mine!**” (Cronica...)

Jertfa de sânge a Familiei Ecaterina Teodoroiu (cinci membri) și probabil alte sute, mii de jertfe familiale numeroase, se apropie ca sacrificiu suprem de Jertfa Familiei Voievodului **Constantin Brâncoveanu** (șase membri), dar raportând-o la înălțimea misticii jertfei creștin-ortodoxe dacoromâne este superioară, întrucât Jertfa Familiei Teodoroiu a mers de bună voie la moarte, cântând și luptând pentru Țară, pe când Familia Voievodală Brâncoveanu a acceptat demn și regal moartea întru Înviere pentru Neam și Biserică.

Oare Statul actual se poate ridica vreodată la înălțimea eroilor și martirilor noștri?!

Statul de astăzi stratificat prin puhoaiile pseudodemocrației, în care s-au revărsat grohotișurile străine, a măturat totul în cale, case cu oameni zgribuliți de teamă, grădini ce așteaptă parcă un ordin ca să aibă voie să înflorească, livezile mute întrebându-se dacă și albinelor li se va cere să zboare cu mască, morminte cu trupuri dezgolite ce cer dreptate.

ANASTASIA Popescu – Mama SICA

„Venerabila Doamnă Profesoară Anastasia Popescu de la școala „**Elena Văcărescu**” din București, cunoscută iubitoare de copii și grijulie de hrana lor duhovnicească, de formarea și creșterea lor în credința strămoșească, merită cu prisosință cuvântul de „**Mamă**”, cu care nu numai copiii și elevii ei o cheamă, ci și toți care o cunosc și o întâlnesc pentru prima dată. Bunul Dumnezeu a înzestrat-o pe mult râvnita educatoare cu nesfârșite daruri sufletești, întregite apoi cu o prețioasă experiență pedagogică, agonisită într-o viață de dăruire slujirii Bisericii și fiilor ei. Cunoscută prin neastâmpărul ei lăuntric în împlinirea harismelor primite de la Duhul Sfânt în Biserică, **această vrednică fiică a Bisericii și Neamului nostru** ostenește neobosită pentru a oferi din cunoștințele și ființa sa noi cunoștințe călăuzitoare spre Hristos. **Privind-o cum își mângâie cu vorba și cu privirea elevii și cum aceștia îi sorb cuvintele**, vezi întrupată comuniunea de sfântă iubire între pedagogul-părinte și fiii săi – îl vezi și îi auzi vorbele Sfântului **Apostol Pavel** adresate Galatenilor: „**O, copiii mei, pentru care sufăr iarăși durerile nașterii, până ce Hristos va lua chip în voi.**” (4, 19). Cu astfel de mistuiri ale bunilor credincioși se „**zidește și se împlinește Trupul lui Hristos**” (Efeseni 4,12) prin care se manifestă în istorie Biserica.” (Binecuvântare și prețuire, Teoctist – Din mila lui Dumnezeu Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, în prefața lucrării, Mama Sica, Cum să-i învățăm pe copii Religia, Ed. Anastasia, București-1995, p. 8)

Anastasia Popescu a fost unul dintre marii DASCĂLI creștini a Țării, pe care am avut privilegiul să o cunosc către vara anului 1993, când lucrurile, evenimentele erau încă tulburi, confuze, încă însângerate, fără să se întrevadă nădejdea pe care mulți au sperat-o, între ei situându-mă ca un mare novice, strigând că am scăpat de robie, când tocmai se lucra de zor la jugul neosclaviei, mai diabolic decât orice opresiune.

În lumea mea teologică auzeam deseori exclamații elogioase despre **Mama SICA**...

Ca să mă dumiresc am întrebat aproape îmbujorat, ca un elev, deși eram profesor:

Cine este Mama Sica?

Cum? Tu nu știi?! Este cea mai eminentă profesoară, pensionară, care predă Religia ortodoxă la multe școli, zilnic de dimineață până seara, fără vreun alt câștig, decât dragostea ei nemărginită pentru elevi și care de curând P.F. Părinte Patriarh Teoctis i-a acordat înalta cinste (la ceremonie patriarhul a exclamat că distinsa profesoară l-a onorat...) oferindu-i **Crucea patriarhală**.

„În ziua de astăzi se spune că noi, mărturisește **Mama Sica**, educatorii, trebuie să dăm copiilor libertate absolută. Prin aceasta se ajunge la tirania copiilor asupra părinților și asupra societății. Cel mai bun lucru este ca disciplina și libertatea să se întrepătrundă, altfel educația nu-și are rostul. În școală, noi căutăm să îndepărtăm răul, dar uităm să încurajăm binele. Veșnic intrăm în clasă și admonestăm cu glas ridicat, dar, prin aceasta, îl îndepărtăm pe copil și îl inhibăm. Dacă el capătă frică de educator și nu mai e prietenul lui, atunci ai influențat în rău caracterul de care trebuia să ai grijă. Noi trebuie să îl facem pe elev să lupte contra răului și să-l învingă, căci, nicicum, contactul cu răul nu se poate evita, nu-l poți ține în turn de fildeș. Elevul trebuie să se învingă mai întâi pe sine, după ce a învățat să deosebească binele de rău. Profesorul este numai un aliat, un prieten la nevoie. Aceasta este disciplina liberă! Fără această disciplină liber consimțită a elevului, nu te numești pedagog.”

(Mama Sica, Cum să-i învățăm pe copii Religia, Ed. Anastasia, București-1995)

M-am interesat la ce Școală predă și în ziua următoare am grăbit către domnia sa, pe care am găsit-o la Școala domnească „**Elena Văcărescu**” - București, în mijlocul elevilor, ca **Regina între albinele sale slujitoare**. Pe vremea aceea, în anii 1992-1993, elevii erau cuminți, educați, frumoși, smeriți, îmbrăcați cu gust, manierați, setoși de învățătură, de sfaturi, de urmat pildele marilor Dascăli. La fel erau și părinții lor, la fel erau și studenții, indiferent de natura profesiei lor.

S-a desprins cu greu din *zumzetul albinelor*, ce-ți da impresia că **Mama Sica** era un **Zarzăr uriaș** împodobit cu cele mai hârnicește viețuitoare ale planetei, ce planau de pe o creangă pe alta, de pe o floare pe alta, să încarce *săculeții* de mireasma suavă a florilor pe care apoi, le polenizau pentru a da rod îmbelșugat omului.

M-am trezit cu emoție în fața unei Doamne distinse, de viță aristocrată prin educația, cultura, suferința, iubirea, dăruirea și jertfa cu care s-a format și pe care le-a desăvârșit în activitatea de vârf desfășurată cu zel în rândul **Cetățuilor**, forum național al Studentelor Creștin-Ortodoxe, plătind cu ani grei de temniță alături de toate camaradele sale, pentru îndrăzneala de a-L iubi pe Dumnezeu, pentru dragostea de Neam și de Patrie, pentru Cultură, pentru spirit, pentru educarea sau aducerea tineretului în rândul Tradiției străbune, creștin ortodoxe.

În timpul dictaturii regale a călăului Carol al II-lea și a premierului-patriarh la fel de odios și de tristă amintire, Miron Cristea, în Decembrie 1938, în lagărul de la Sădăclia-Basarabia, situat în interiorul **Schitului Sădăclia**, întâlnim arestată o parte a aristocrației creștine feminine: „*prințesa Ioana Cantacuzino, doamna Alexandra Russo, Anastasia Popescu, Elena Bagdad sau Sofia Cristescu.*” (Cezarina Condurache, *Sfinții Închisorilor – 28 de biografii exemplare*, Ed. Evdokimos-Fundația Profesor George Manu, București, 2015, p. 246)

La manifestația națională din 6 Octombrie 1940, **Marieta Iordache**, șefa **Cetățuilor pe țară** – organism de redeșteptare național-creștină privind apărarea Tradiției, Adevărului, Libertății, Dreptății, Iubirii ortodoxe, a Românismului, deci, trăia biruința înlăturării celui mai odios conducător pe care l-a avut Dacoromânia, „*alături de Anastasia Popescu sau Lucia Scurtu Popșor.*” (ibid., p. 246)

Regimul proletar ateo-comunist „*grijuliu și atent*” i-a dăruit mulți ani de închisoare.

Chipul sobru, haric, înrămat într-o ținută vestimentară simplă, arăta o croială profesionistă, de gală, alături de un mers ușor, elegant, măsurat, apăsător și princiar.

Pentru multe clipe am rămas înmărmurit, așa ca în fața unei lcoane făcătoare de minuni, eu care eram mândru precum filosoful, poetul, filologul **Friedrich Nietzsche**, înzestrat genetic cu o croială athletică, numărându-mă, cred eu, între primii dintre cei mai eleganți profesori ai Capitalei, cu o garderobă de „*fiecare zi*”, de „*marcă*”, predominând **albul**, și uneori, asemeni Geniului nepereche - **Mihail Eminescu**, când era invitat de regina Carmen Silva la un *banchet literar* în palatul Pelișor, mergea însoțit de două costume elegante, boierești, pe care le schimba la timp în momentele evenimentului, la rândul-mi foloseam câte două costume pe zi, când îmi exercitam vocația, misiunea, profesia, arta, asumarea modelelor înaintașilor dragi.

Așa simțeam eu atunci nevoia să-mi respect auditoriul, convins fiind că profesorul are datoria să creeze modele demne de urmat, născând respectul celor îndrumați pentru ținută, în complexitatea ei vocațională.

M-a scos din uimire vocea catifelată de soprană, ce fascina în jur, chipul cu ochii negri în care strălucea atâta bunătate și o infinită dragoste creștină, rar întâlnită.

Amintirea acelei emoționante întâlniri mi-a rămas vie, vibrându-mi încă în suflet chiar dacă au trecut mulți ani !

Înțeleg că, astăzi, caut frumusețea acelor ani deoarece nu mă pot regăsi în realitatea degradantă a acestor zile !

Nu pot crede că Nația care a avut asemenea valori, multe dintre ele dând jertfa supremă cu convingerea măreției Neamului său românesc, a ajuns să accepte până și umilirea morților dragi !

Știi și cred că trebuie să luptăm, pentru că boala aceasta sau oricare ar fi ea, este adesea necruțătoare !

Dar cred, în același timp, că trebuie să o facem respectându-ne demnitatea și tradițiile strămoșești !

Cine își uită trecutul se aseamănă unui copac fără rădăcini purtat de orice vânt haihui !

Din lemnul lui nu se va putea face niciodată nici BISERICĂ sufletului și nici CASĂ trupului acestui Neam !

Ferice de Patria în care au sălășduit Harul, Frumusețea, Jertfa și Spiritul!

11 Aprilie 2021 + Sf. Ier. Calinic de la Cernica – episcopul Râmnicului